

רע"פ 3621/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3621/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 17849-09-18 מיום 14.4.2019 שניתן על ידי כב' השופטים ר' כרמל, ש' רנר וח' מאק-קלמנוביץ

בשם המבקש: עו"ד בועז קניג; עו"ד איתי משה כהן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, ש' רנר וח' מאק-קלמנוביץ) בע"פ 17849-09-18 מיום 14.4.2019 בגדרו נדחה ערעור המבקש על ההחלטה שלא לבטל את הרשעתו בגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' סגן הנשיא, השופט מ' כדורי) בת"פ 61063-10-17 מיום 16.7.2018.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, והטרדה מינית לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיפים 3(א)(3) ו-3(א)(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998. על פי כתב האישום, המתלוננת, קטינה בת 14 באותה העת, הייתה הנוסעת

עמוד 1

היחידה באוטובוס בו נהג המבקש. לאחר שנכנסה המתלוננת לאוטובוס, ביקש ממנה המבקש לשבת לידו ובהמשך הציע לה הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, חיבק אותה, ונישק אותה בניגוד להסכמתה.

2. בגזר הדין דחה בית משפט השלום את עתירתו של המבקש לביטול ההרשעה. בית משפט השלום עמד על חומרת המעשים, ציין כי שירות המבחן נמנע מלהמליץ על ביטול ההרשעה והוסיף כי מהתסקיר, וכן מהערכת המסוכנות שנערכה למבקש, עולה כי המבקש אינו נוטל אחריות מלאה למעשיו, מתקשה לבחון לעומק את מניעיו ודחפיו ומתקשה לגלות אמפתיה למתלוננת. בנסיבות אלו, נקבע, לא ניתן לבטל את הרשעת המבקש מבלי לפגוע באופן ממשי בשיקולי ענישה אחרים. בנוסף, קבע בית המשפט השלום כי המבקש לא הוכיח כי הרשעתו תביא לפגיעה קשה בשיקומו. נוכח האמור, הותיר בית משפט השלום את ההרשעה על כנה וגזר על המבקש חמישה חודשי מאסר על תנאי, 200 שעות של"צ ועונשים נוספים.

3. ערעור שהגיש המבקש בנוגע להרשעתו נדחה. בית המשפט המחוזי קבע כי נסיבות ביצוע העבירות, סוגן וטיבן אינן מאפשרות להימנע מהרשעה בלי לפגוע באופן בלתי מידתי בשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת הלימה והרתעה. נקבע, כי קישיו של המערער בקבלת אחריות על מעשיו, ומסוכנותו, שהוערכה ברמה נמוכה-בינונית, מחזקים את הצורך במסר הרתעתי ברור, בדרך של הרשעה בדין. בית המשפט המחוזי הדגיש כי גם אם ההרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתו של המבקש – האינטרס הציבורי גובר.

4. מכאן הבקשה שלפניי בגדרה טען המבקש כי יש לשוב ולבחון את הרשעתו, תוך הפנייה למקרים בהם לשיטתו הורה בית המשפט על אי-הרשעה גם כאשר לא הוכחה פגיעה קונקרטית בתעסוקה. המבקש טען כי בית המשפט המחוזי טעה ביישום הכללים לאי-הרשעה, והוסיף, בצירוף אסמכתאות, כי הוא פוטר מעבודתו עקב ההרשעה, ועל כן במקרה דנן אכן נגרם לו נזק קונקרטי.

5. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קראדי נ' מדינת ישראל(1.6.2014); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). הבקשה ממוקדת ביישומם של התנאים לאי-הרשעה, כפי שהותוו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: עניין כתב), בנסיבותיו הפרטניות של המבקש. על כן, היא אינה עומדת באמות מידה אלו ואינה מצדיקה מתן רשות ערעור.

לגופם של דברים יוער, כי לא נפל פגם ביישום התנאים לאי-הרשעה. בהתאם להלכת כתב, הימנעות מהרשעה היא החריג לכלל, והיא אפשרית בהצטבר שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה. בענייננו, כפי שצינו הערכאות דלמטה, החומרה הגלומה במעשיו של המבקש, שהטריד מינית וביצע מעשה מגונה בקטינה בת 14 ששהתה עם המבקש ביחידות בעל כורחה באוטובוס בו נהג, כמו גם הקשיים שעלו מתסקיר שירות המבחן והערכת המסוכנות, אינם מאפשרים לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים דוגמת הרתעה וגמול. כאמור, שני התנאים לאי-הרשעה הם שני תנאים מצטברים, ועל כן, אף אם תעסוקתו של המבקש אכן נפגעה, בנסיבות אלו אין מקום להימנע מהרשעה. למעלה מכך, מאחר שהעבירות בוצעו במהלך עבודתו של המבקש כנהג אוטובוס, מן הראוי שהדבר יהיה גלוי בפני מעסיקו, אף אם המעשים בוצעו במסגרת עבודתו אצל מעסיק אחר.

6. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשע"ט (2.6.2019).

ש ו פ ט
